

també al Romea, o al Gran Teatre del Liceu (on segueixen pagant elevats caixets per companyies neoclàssiques internacionals). Campos lamenta que no es pogués compensar alguna actuació de menys de les internacionals per donar aire a l'autòctona. Mai no han actuat al Mercat de les Flors. És reveladora també la poca atenció del TNC per la dansa (ni tan sols contemporània, avui) de casa. La seva alternativa va ser fer temporades als privats. Però el risc és massa elevat. Han decidit penjar les sabatilles de puntes. Diumenge serà una festa. *

Àlbum i memòria. De dalt a baix i d'esquerra a dreta, diferents coreografies: *Turn me on* (2006), *Euràsia* (2004), *La màscara de la mort roja* (2000), *En clau de jazz*, (2008) i *Giselle* (2010). / CIA. DAVID CAMPOS

af, en foto d'arxiu EFE/A. OLIVÉ

defensem una estructura laboral. I a tot el món cal un suport, públic o privat, a part del taquillatge. També és cert que fora de Barcelona molts cops s'entra de franc. Nosaltres aconseguíem cobrar 25 euros.

S'acomiaden a Terrassa. És un oasi per a la dansa clàssica a Catalunya.

Ens va costar molt accedir al cartell de Terrassa. Durant quasi 30 anys s'ha fet programació de dansa. El públic està molt ben tractat. És l'únic teatre al qual li importa la dansa clàssica de forma regular. No sé per què no s'ha reproduït en altres llocs.

Els últims títols remetent al clàssic. Calia assegurar públic?

Va ser una estratègia empresarial, sí. El públic està molt cremat del que no coneix. Nosaltres fem un títol conegut però donant-li un gir. Vam fer obres samb música nova de les quals estem molt satisfets però que, realment, no han tingut sortida. *

Crueltats en una casa de nines

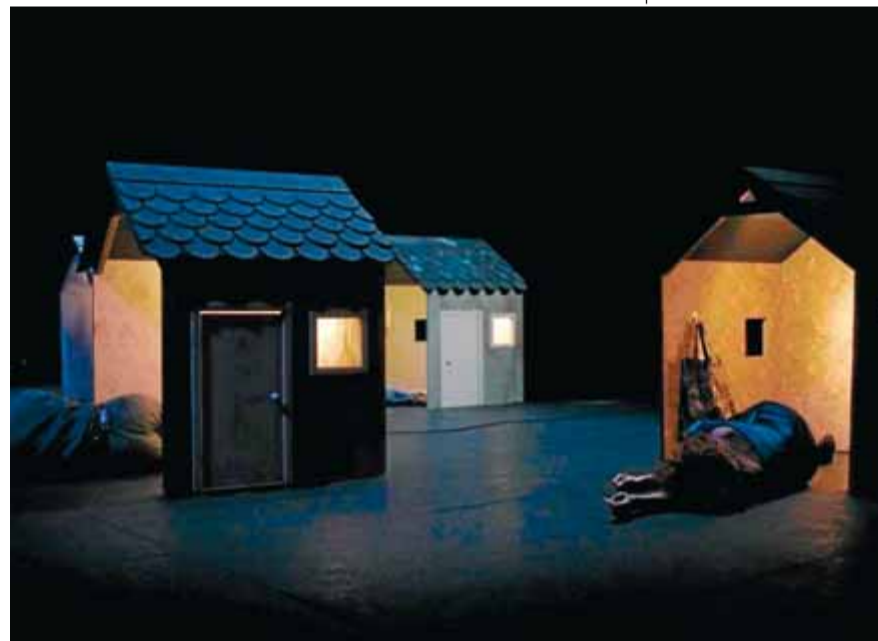
Sota el paraigua de l'Aixopluc, el Teatre Lliure recupera una obra inquietant, que es va poder veure poques setmanes a la Sala Beckett el maig passat, després d'haver-se inaugurat al Festival Lola d'Esparreguera el 2011. Es tracta d'*Imatges gelades*, una peça amb què el dramaturg finlandès Kristian Smeds debuta a Catalunya (premi de Teatre Europeu a les noves Realitats Teatral 2011). L'obra es podrà veure fins al 24 de març a l'Espai Lliure. Smeds retrata, en deu escenes, deu quadres que volen mostrar una desena de soledats, tenyides de desesperació i mort.

Qui hagi anat mai a Islàndia de turisme, s'adonarà que el seu àlbum de viatge es limitarà a l'extraordinària natura acompanyada dels companys de viatge, per prendre perspectiva. Passa igual en aquest interessant muntatge de Kristian Smeds, amb una direcció molt neta i afinada d'Alícia Gorina. L'àlbum familiar que pretén retratar és només la suma d'unes individualitats que no aguanten el somriure a la càmera, que no saben mirar-se a la cara però que, paradoxalment, necessiten el contacte físic amb desconeguts o els banys de sauna per prendre mesura del seu cos. Anna Alarcón, Pepo Blasco, Mireia Gubianas, Sergi Misas i Maria Pau Pigem interpreten amb aquesta intensa fredor. La nena muda fa de fil narratiu, tot i ser, en realitat, una mena de fantasma, de record. L'escenografia

FÓRMULES PER ATRAURE EL PÚBLIC AL TEATRE Taula rodona.

Hi intervien Cristina Calvet (advocada AADPC), Toni Casares (Sala Beckett), Quim Marcé (T. Bescanó), Arnau Marín (Cia. Enjòlit), Judit Segura (Atrápalo) i Jordi Sellas (director general de Creació i Empreses Culturals).

Lloc i dia: A l'Auditori CERC – Pati Manning, dilluns a partir de les 7.

de Sílvia Delagneau també és molt encertada: unes cases de juguines, boniques però angoixants de dins estant. Amb unes finestres minúscules des d'on es pot espigar la imatge veïna sense ser vist. Quan el gel és odi, l'aigua no s'atreveix a baixar alegrement riu avall.

En un continent massa comunicat (tot i les facilitats que, aparentment, dona la tecnologia actual), avui Smeds, és un perfecte desconegut per a la majoria de veïns que mullen els peus a la Mediterrània. En canvi, és una icona al seu país. Ben mirat, poc es coneix de la dramaturgia finlandesa a Catalunya. La sort ha estat que Gorina (que va fer un Erasmus a Finlàndia el 2005) hagi pujat a escena anteriorment dues peces de Sara Turunen, que és membre del col·lectiu Indi Gest: *Puputyttö* (*La chica conejita*) i *Pienso en ti y hago las gachas de patata*. *

Joc o somni

La desproporció escenogràfica aporta una distància a la realitat. Així, l'obra navega entre un paisatge desconegut i unes emocions comunes
ALEJO LEVIS